

ERIK LARSON este autorul volumelor *Siajul morții* (Editura Litera, 2019), *Diavolul din orașul alb*, *Thunderstruck*, *Isaac's Storm*, plus a multor altor cărți de nonficțiune. A scris pentru diverse publicații naționale și a fost redactor la revistele *The Wall Street Journal* și *Time*. Locuiește în Seattle împreună cu soția sa, trei fiice și o mașină sport britanică de epocă pe nume Mrs. Peel.

Puteți găsi prezentarea completă a lui Erik Larson într-un film cuprinzător de pe www.prhspeakers.com.

ERIK LARSON

ÎN GRĂDINA FIARELOR

O POVESTE DESPRE DRAGOSTE
ȘI TEROARE ÎN BERLINUL NAZIST

Traducere din limba engleză de
VALENTINA GEORGESCU

LITERA

București
2021

*In the Garden of Beasts: Love, Terror,
and an American Family in Hitler's Berlin*

Erik Larson

Copyright © 2011 Erik Larson

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

www.litera.ro

*În grădina fiarelor. O poveste despre dragoste
și teroare în Berlinul nazist*

Erik Larson

Copyright © 2021 Grup Media Litera

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactori: Georgiana Harghel, Mirela Petrescu

Corector: Olimpia Băloi

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Mihai Suciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LARSON ERIK

În grădina fiarelor. O poveste despre dragoste și teroare în Berlinul
nazist / Erik Larson. Traducere din lb. engleză: Valentina Georgescu –
București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-6690-1

I. Erik Larson

II. Valentina Georgescu

821.112.2

Cuprins

Das Vorspiel 17

1933 Bărbatul din spatele paravanului..... 20

Partea I

În pădure

Capitolul 1 Căi de evadare 25

Capitolul 2 Postul vacant de la Berlin 34

Capitolul 3 Alegerea 42

Capitolul 4 Teroarea 47

Capitolul 5 Prima noapte 64

Partea a II-a

Căutarea unei locuințe în cel de-al Treilea Reich

Capitolul 6 Seducția 79

Capitolul 7 Conflict ascuns 89

Capitolul 8 Întâlnirea cu Putzi 100

Capitolul 9 Moartea este moarte 105

Capitolul 10 Tiergartenstrasse 27a 115

Partea a III-a

Lucifer în grădină

Capitolul 11 Ființe ciudate..... 127

Capitolul 12 Brutus	138
Capitolul 13 Secretul meu întunecat.....	151
Capitolul 14 Moartea lui Boris.....	160
Capitolul 15 „Problema evreiască“	169
Capitolul 16 O solicitare secretă.....	174
Capitolul 17 Fuga lui Lucifer.....	181
Capitolul 18 Avertisment de la un prieten.....	190
Capitolul 19 Peștorul	201

Partea a IV-a

Suferințele unui schelet

Capitolul 20 Sărutul Führerului.....	205
Capitolul 21 Problema cu George	212
Capitolul 22 Martorul purta cizme de militar.....	220
Capitolul 23 Boris moare din nou	226
Capitolul 24 Obținerea votului	228
Capitolul 25 Boris cel secret	232
Capitolul 26 Micul Bal al Presei	238
Capitolul 27 O Tannenbaum	249

1934

Partea a V-a

Frământare

Capitolul 28 Ianuarie 1934.....	265
Capitolul 29 Comentarii răutăcioase	273
Capitolul 30 Premoniția	276
Capitolul 31 Frământări nocturne	282

Capitolul 32 Avertizare de furtună.....	289
Capitolul 33 „Memorandum în urma unei conversații cu Hitler“	292
Capitolul 34 Diels, speriat ca un iepure	306
Capitolul 35 Confruntarea cu Clubul.....	309
Capitolul 36 Salvarea lui Diels	314
Capitolul 37 Observatorii.....	320
Capitolul 38 Tras pe sfoară	321

Partea a VI-a

Berlin în amurg

Capitolul 39 Dineu periculos	329
Capitolul 40 Adăpostul.....	336
Capitolul 41 Probleme la vecini	345
Capitolul 42 Jucăriile lui Hermann.....	346
Capitolul 43 Un pigmeu vorbește	352
Capitolul 44 Mesajul din baie	360
Capitolul 45 Neliniștea doamnei Cerruti	362
Capitolul 46 Vineri seara	368

Partea a VII-a

Când totul s-a schimbat

Capitolul 47 „Împușcați-i... Împușcați-i imediat!“	375
Capitolul 48 Tunuri în parc.....	382
Capitolul 49 Mortul.....	386
Capitolul 50 Printre vii.....	393
Capitolul 51 Sfârșitul simpatiei	396

Capitolul 52 Doar caii	406
Capitolul 53 Juliet #2	415
Capitolul 54 Un vis de iubire	419
Capitolul 55 La lăsarea întinericului	430
Epilog Strania pasăre în exil	441
Coda „Conversație la cină“	450
Surse și mulțumiri	451
Note	461
Bibliografie	521
Credite foto	538
Indice	539
Epigraf	552

*Fetelor mele și următorilor douăzeci și cinci de ani
(și în memoria lui Molly, cel mai bun câine)*

CAPITOLUL 1

CĂI DE EVADARE

Apelul telefonic care a schimbat pe vecie viața familiei Dodd din Chicago a venit joi, 8 iunie 1933, la prânz, când William E. Dodd ședea la masa lui de lucru de la Universitatea din Chicago.⁷

Dodd, acum director al Departamentului de istorie, era profesor la această universitate din 1909, recunoscut la nivel național pentru lucrarea sa despre Sudul Americii și pentru o biografie a lui Woodrow Wilson. Avea 64 de ani, era dichisit, un metru 72 înălțime, cu ochi albaștri-cenușii și păr castaniu deschis. Deși chipul său părea sever când era relaxat, Dodd avea, de fapt, un simț al umorului inteligent, sec și ager. Avea o soție, Martha, cunoscută de toată lumea drept Mattie, și doi copii, ambii trecuți de 20 de ani. Fiica lui, și ea tot Martha, avea 24 de ani; fiul lui, William Jr. – Bill – avea 28.

Impresia generală era cea a unei familii fericite și unite. Deloc bogați, însă înstăriți, în ciuda crizei economice care afecta întreaga națiune. Locuiau într-o casă mare de pe 5757 Blackstone Avenue din cartierul Hyde Park din Chicago, la doar câteva străzi de universitate. Dodd mai avea o mică fermă în Round Hill, Virginia, de care se îngrijea vară de vară și care, conform unui raport local, avea 386,6 acri, „mai mult sau mai puțin“, fiind locul unde Dodd, un democrat jeffersonian de prim rang, se simțea cel mai acasă, printre cele 21 de juninci de rasă Guernsey, patru cai, Bill, Coley, Mandy și Prince, tractorul său și plugurile Syracuse trase de cai.⁸ Făcea cafea într-o cutie de tablă pusă pe bătrâna plită cu lemne. Soția lui nu era prea

fascinată de acel loc, fiind mai mult decât fericită să îl lase să își petreacă timpul acolo de unul singur în timp ce restul familiei rămânea acasă, în Chicago. Dodd își numise ferma Stoneleigh, date fiind nenumăratele stânci răspândite pe teritoriul ei, și vorbea despre ea așa cum alți bărbați vorbeau despre primele iubiri. „Fructele sunt atât de frumoase, aproape fără cusur, roșii și savuroase când te uiți la ele, copacii încovoiați sub povara rodului bogat”, scria el într-o frumoasă seară din timpul culesului merelor.⁹ „Totul mi se pare fascinant.”

Deși neplăcându-i, în general, exprimarea stereotipă, Dodd a descris apelul telefonic ca pe o „neașteptată surpriză pe un cer senin”.¹⁰ Lucru, desigur, puțin cam exagerat. În lunile precedente, existaseră zvonuri în cercul său de prieteni că ar fi putut primi într-o zi un astfel de telefon. Esența apelului a fost cea care l-a speriat și tulburat pe Dodd.

*

De o vreme încoace, Dodd începuse să fie nefericit cu poziția sa de la universitate. Deși îi plăcea să predea istorie, îi plăcea și mai mult să o scrie, lucrând de ani de zile la ceea ce el se aștepta să fie o relatare exhaustivă a istoriei timpurii a Sudului, o serie de patru volume pe care o numise *Nașterea și decăderea vechiului Sud*, însă deseori munca îi era împiedicată de solicitările slujbei sale. Doar primul volum era aproape terminat, Dodd fiind la vârsta la care se temea că va fi îngropat alături de lucrarea sa neterminată. Negociase un program redus cu departamentul său, însă, așa cum se întâmplă adesea cu astfel de învoieli artificiale, nu a funcționat așa cum sperase el. Reducerea personalului și presiunea financiară din cadrul universității, asociate cu criza economică, au fost motivul pentru care a trebuit să muncească la fel de mult ca de obicei, întâlnindu-se cu oficiali ai universității, pregătind prelegeri și trebuind să facă față nevoilor copleșitoare ale studenților absolvenți. Într-o scrisoare adresată Departamentului

administrativ al clădirilor și terenurilor din cadrul universității, datată 31 octombrie 1932, Dodd solicita să îi fie încălzit biroul în zilele de duminică pentru a putea avea cel puțin o zi pe care să o dedice scrisului neîntrerupt.¹¹ El își descria unui prieten poziția drept „jenantă”.¹²

Nemulțumirea îi era amplificată de faptul că, după părerea sa, ar fi trebuit să fi progresat mai mult în carieră decât o făcuse deja. Ceea ce îl împiedicase să avanseze mai rapid, după cum se plângea adesea soției sale, fusese faptul că nu dusesese o viață privilegiată, trebuind să muncească din greu pentru tot ce realizase, spre deosebire de alții din domeniul său, care avansaseră mult mai rapid. Într-adevăr, poziția pe care o ocupa fusese dobândită prin trudă. Născut pe 21 octombrie 1869, în casa părinților săi din micul cătun Clayton, Carolina de Nord, Dodd intrase în pătura de jos a societății albe din Sud, care încă respecta convențiile de clasă din perioada antebelică. Tatăl său, John D. Dodd, era un fermier mărunț, cu prea puțină știință de carte; mama sa, Evelyn Creech, provenea dintr-un neam ceva mai răsărit din Carolina de Nord și se considera, în general, că se măritase cu o persoană cu poziție inferioară. Cuplul cultiva bumbac pe terenul ce le fusese dăruit de tatăl lui Evelyn și trăia de azi pe mâine. În anii de după Războiul Civil, când producția de bumbac crescuse și prețul scăzuse, familia era adesea înglodată în datorii la magazinul universal al orașului, al cărui proprietar era o rudă a Evelynnei, unul dintre cei trei bărbați privilegiați – „bărbați duri”, cum îi numea Dodd: „...comercianți și aristocrați, stăpâni ai slugilor lor!”¹³

Dodd a avut șase frați și și-a petrecut toată tinerețea muncind pământul familiei. Deși considera munca onorabilă, nu își dorea să își petreacă tot restul vieții trudind la fermă, recunoscând că singura cale prin care un bărbat de condiție atât de modestă ar fi putut evita un astfel de destin era educația. S-a luptat să avanseze, ocazional preocupându-se atât de îndeaproape de studiu încât ceilalți elevi îl porecliseră „Călugărul

Dodd".¹⁴ În februarie 1891, a intrat la Facultatea de Agricultură și Mecanică Virginia (mai târziu Politehnica din Virginia). Și aici a fost serios și foarte preocupat de studiu. Alți studenți făceau tot felul de năzbâtii, precum vopsirea vacii decanului facultății sau înscenarea unor false dueluri prin care îi convingeau pe boboci că își ucisese adversarii.¹⁵ Dodd doar studia. Și-a obținut diploma de licență în 1895 și pe cea de master în 1897, la 27 de ani.

Încurajat de un respectat membru al facultății, și cu bani împrumutați de către un generos stră-unchi, în iunie 1897, Dodd a plecat în Germania pentru a-și face doctoratul la Universitatea din Leipzig. Și-a adus cu el bicicleta. L-a ales ca temă pentru teza de doctorat pe Thomas Jefferson, în ciuda dificultății evidente de a obține bibliografie americană din secolul al XVIII-lea în Germania. Dodd a studiat cât a fost necesar la cursuri și a descoperit arhive cu materiale relevante la Londra și la Berlin. În plus, a călătorit foarte mult, adesea pe bicicleta sa, fiind în mod repetat surprins de atmosfera cazonă din Germania. La un moment dat, unul dintre profesorii săi preferați a inițiat o discuție pe tema „Cât de neajutorate ar fi Statele Unite dacă ar fi invadate de marea armată a Germaniei?”¹⁶ Tot acest caracter belicos prusac îi dădeau lui Dodd o stare de neliniște. El scria: „Era prea mult spirit războinic peste tot”.¹⁷

Dodd a revenit în Carolina de Nord la sfârșitul toamnei lui 1899 și, după luni de căutări, a obținut, în sfârșit, un post de instructor la Randolph-Macon College, în Ashland, Virginia.¹⁸ A reluat, de asemenea, prietenia cu o tânără pe nume Martha Johns, fiica unui latifundiar înstărit, care locuia nu departe de orașul natal al lui Dodd. Prietenia s-a transformat într-o relație amoroasă, iar, în ajunul Crăciunului din 1901, cei doi s-au căsătorit.

La Randolph-Macon, Dodd a dat în scurt timp de belea. În 1902, a publicat un articol în ziarul *The Nation*, în care

critica o campanie de succes a organizației Grand Camp of Confederate Veterans de interzicere în statul Virginia a unei publicații istorice pe care veteranii o considerau un afront adus onoarei Sudului. Dodd îi acuza pe veterani că ar fi considerat valide doar acele istorii care susțineau că Sudul „a făcut ceea ce s-a convenit retrăgându-se din Uniune”.

Repercusiunile nu s-au lăsat așteptate. Un avocat renumit din mișcarea veteranilor a cerut ca Dodd să fie concediat de la Randolph-Macon. Școala i-a oferit lui Dodd toată susținerea. Un an mai târziu, el i-a atacat din nou pe veterani, de data aceasta într-un discurs susținut în fața American Historical Society, în care le-a condamnat eforturile de a „scoate din programa școlară toate manualele care nu se ridicau la nivelul standardelor lor de patriotism local”. A declarat revoltat că „păstrarea tăcerii este de neconceput pentru un bărbat puternic și onest”.

Renumele lui Dodd ca istoric a crescut, la fel cum a crescut și familia lui. Fiul lui s-a născut în 1905, iar fiica, în 1908. Dându-și seama că o creștere de salariu ar fi fost binevenită și că era puțin probabil ca presiunea din partea adversarilor săi din sud să scadă, Dodd și-a depus candidatura pentru un post vacant de la Universitatea din Chicago. A obținut postul, iar în gerosul ianuarie 1909, la vârsta de 39 de ani, a plecat împreună cu familia spre Chicago, unde avea să rămână următorul sfert de secol. În octombrie 1912, simțind forța moștenirii sale și nevoia de a-și stabili propria credibilitate ca adevărat democrat jeffersonian, a cumpărat ferma familiei.¹⁹ Munca înfiorătoare, care îl chinase într-atât în copilărie, devenea acum pentru el un refugiu care îi alina sufletul și o romantică întoarcere în trecutul Americii.

Dodd a mai descoperit în sine un constant interes pentru viața politică, trezit cu adevărat în august 1916, când a ajuns în Biroul Oval al Casei Albe pentru o întâlnire cu președintele

Woodrow Wilson.²⁰ Întâlnirea, conform unui biograf, „i-a transformat complet viața”.

Semnele ce anunțau o posibilă intervenție a Americii în Marele Război ce se desfășura la acel moment în Europa îl neliniștiseră profund pe Dodd. Experiența sa din Leipzig îl convinsese, fără urmă de tăgadă, că Germania era singura responsabilă de declanșarea războiului, astfel fiind satisfăcute dorințele industriașilor și ale aristocraților germani – iuncherii – pe care el îi asemăna cu aristocrația sudică de dinaintea Războiului Civil. Vedea acum apariția unei vanități similare în rândul propriilor elite industriale și militare ale Americii. Când un general de armată a încercat să includă Universitatea din Chicago într-o campanie națională de pregătire a națiunii pentru război, Dodd s-a înfuriat și s-a dus cu jalba în băț direct la comandantul suprem.

Dodd a solicitat doar zece minute din timpul lui Wilson, dar a obținut mult mai mult și a fost atât de încântat de parcă ar fi primit un rol principal într-un film. A ajuns să creadă că Wilson avea dreptate să susțină intervenția SUA în război. Pentru Dodd, Wilson a devenit întruchiparea modernă a lui Jefferson. În următorii șapte ani, el și Wilson au devenit buni prieteni; Dodd a scris biografia lui Wilson. Moartea lui Wilson, în februarie 1924, l-a mâhnit profund pe Dodd.

În cele din urmă, Dodd a ajuns să îl considere pe Franklin Roosevelt egalul lui Wilson, sprijinind campania lui Roosevelt din 1932, vorbind și scriind în numele acestuia de câte ori se ivea ocazia. Spera să devină membru al cercului de apropiați ai lui Roosevelt, dar a fost curând dezamăgit, consemnat să îndeplinească îndatoririle din ce în ce mai nesatisfăcătoare ale poziției sale academice.

*

Avea 64 de ani, iar felul în care urma să își lase amprenta asupra lumii era istoria vechiului Sud la care lucra, care s-a

întâmplat să fie și singurul lucru împotriva căruia toate forțele universului păreau a se alinia, inclusiv politica universității de a nu încălzi clădirile în zilele de duminică.

Dodd se gândea acum tot mai mult să părăsească universitatea pentru o poziție care i-ar fi permis să scrie, „înainte de a fi prea târziu”.²¹ Îi venise ideea că slujba ideală ar fi putut fi un post din cadrul Departamentului de Stat care nu l-ar fi solicitat foarte mult, poate ca ambasador la Bruxelles sau la Haga. Considera că era suficient de cunoscut pentru a fi luat în considerare pentru un astfel de post, deși avea tendința de a se vedea drept mult mai influent în afacerile interne decât era de fapt. Scrisese adesea pentru a-i oferi sfaturi lui Roosevelt pe teme economice și politice, atât înainte cât și imediat după victoria lui Roosevelt. Dodd trebuie să fi fost foarte deranjat de faptul că, imediat după alegeri, primise de la Casa Albă o scrisoare tip în care se menționa că, deși președintele dorea să răspundă prompt fiecărei scrisori primite, nu le putea răspunde tuturor în timp util, motiv pentru care îi ceruse secretarei sale să le scrie în locul lui.

Totuși, Dodd avea câțiva prieteni buni care erau și apropiați de-ai lui Roosevelt, inclusiv noul secretar al comerțului, Daniel Roper. Fiul și fiica lui Dodd erau pentru Roper ca un fel de nepot și nepoată, îndeajuns de apropiați pentru ca Dodd să nu aibă vreun fel de remușcare când l-a pus pe fiul său să îl întrebe pe Roper dacă noua administrație ar considera potrivită numirea lui ca reprezentant în Belgia sau în Olanda. „Acestea sunt posturi în care guvernul trebuie să aibă pe cineva, însă activitatea nu este una dificilă”, i-a spus Dodd fiului său.²² El a mărturisit că era motivat cu precădere de nevoia de a-și termina lucrarea *Vechiul Sud*. „Nu sunt dornic să primesc o numire din partea lui Roosevelt, însă sunt foarte dornic să izbândesc în atingerea țelului vieții mele.”

Pe scurt, Dodd dorea o sinecură, o slujbă care necesita puțină muncă, dar care îi putea oferi un statut și un venit și, mai

presus de orice, îndeajuns de mult timp pentru a scrie – asta în ciuda faptului că recunoștea că diplomația nu era ceva care să se potrivească foarte bine caracterului lui. „Cât despre înalta diplomație (Londra, Paris, Berlin), nu sunt omul potrivit“, scria el soției sale la începutul lui 1933.²³ „Îmi pare rău pentru tine că așa stau lucrurile. Pur și simplu, nu sunt genul de persoană vicleană, fățarnică, atât de potrivită pentru a «minți peste hotare în numele țării». Dacă aș fi, m-aș putea duce la Berlin ca să fac o plecăciune dinaintea lui Hitler – și să reînvăț germana.“ Dar, a adăugat: „De ce să pierd timpul scriind despre un astfel de subiect? Cui i-ar plăcea să locuiască la Berlin în următorii patru ani?“

Că a fost vorba de conversația avută de fiul lui cu Roper sau că a fost intervenția altor forțe, cert este că numele lui Dodd a început să fie vehiculat curând. Pe 15 martie 1933, în timpul unui sejur petrecut la ferma sa din Virginia, Dodd s-a dus la Washington pentru a se întâlni cu noul secretar de stat al lui Roosevelt, Cordell Hull, cu care se mai întâlnise cu alte ocazii anterioare. Hull era înalt, cu păr alb, gropiță în bărbie și maxilar puternic.²⁴ Părea întruchiparea fizică a tot ceea ce trebuia să fie un ministru de externe, însă cei care îl cunoșteau mai bine știau că, atunci când se înfură, avea un comportament deloc adecvat unui om de stat, pornind o avalanșă de înjurături, și că avea un defect de vorbire din cauza căruia în loc de *R* pronunța *U*, cam ca personajul de desene animate Elmer Fudd – o trăsătură de care Roosevelt râdea uneori în privat, ca, de exemplu, atunci când vorbea despre „tuatatele comeuciale“ ale lui Hull. Hull avea, ca de obicei, patru sau cinci creioane roșii în buzunarul cămășii, ustensilele de stat preferate. El a declarat că exista posibilitatea ca Dodd să primească numirea pentru Olanda sau Belgia, adică exact ceea ce acesta spera. Dar acum, forțat brusc să își imagineze realitatea cotidiană a unei astfel de vieți, Dodd începuse să aibă îndoieli. „După ce am studiat atent situația“,

scria el într-un mic jurnal de buzunar, „i-am spus lui Hull că nu aș putea accepta o astfel de poziție“. ²⁵

Însă numele său a rămas în circulație.

Iar acum, în acea zi de joi din luna iunie, telefonul lui a început să sune. Dodd a ridicat receptorul și l-a dus la ureche, recunoscând imediat vocea de la capătul firului.

POSTUL VACANT DE LA BERLIN

Nimeni nu dorea postul.²⁶ Ceea ce păru-se una dintre cele mai puțin solicitante sarcini pentru Franklin D. Roosevelt ca președinte nou ales devenise, în iunie 1933, una dintre cele mai necruțătoare. Berlin ar fi trebuit să fie un post excelent pentru un ambasadori – nu era Londra sau Paris, desigur, dar era totuși una din marile capitale ale Europei, în centrul unei țări care trecea printr-o schimbare revoluționară sub conducerea nou-numitului cancelar, Adolf Hitler. Părerile erau împărțite, Germania trecând, după unii, printr-o măreață renaștere ori, după alții, printr-o barbară beznă. Odată cu ascensiunea lui Hitler, țara a suferit un brutal spasm de violență tolerată de stat. Trupele paramilitare în uniforme brune ale lui Hitler, *Sturmabteilung*, sau SA – Batalioanele de Asalt, cunoscute și sub denumirea de Cămășile Brune – parcă înnebuniseră, arestând, bătând crunt și, în unele cazuri, ucigând comuniști, socialiști și evrei. Batalioanele de Asalt improvizau închisori și camere de tortură în beciuri, hangare și în alte asemenea construcții. Doar în Berlin existau 50 de astfel de așa-numite buncăre. Zeci de mii de oameni erau arestați și plasați în „arest protector” – *Schutzhaft* – un eufemism ridicol. Aproximativ 500 până la 700 de prizonieri muriseră în arest; alții au suferit „false înecări și spânzurări”, conform unui raport al poliției. O închisoare de lângă Aeroportul Tempelhof a devenit în special renumită: Columbia House, care nu trebuie să fie confundată cu o elegantă clădire modernă din centrul Berlinului numită Columbus House. Tot acest tumult l-a determinat pe un lider evreu,

rabinul Rabbi Stephen S. Wise din New York, să declare unui prieten că „frontierele civilizației au fost încălcate”.

Roosevelt a făcut prima încercare de ocupare a postului din Berlin pe 9 martie 1933, la mai puțin de o săptămână după investire și exact când violențele atingeau apogeul ferocității în Germania. I-a oferit postul lui James M. Cox, care, în 1920, candidase la președinție alături de Roosevelt.

Într-o scrisoare încărcată de lingușeli, Roosevelt scria: „Doresc atât de mult să propun Senatului numele tău pentru postul de ambasador al Americii în Germania nu doar din afecțiunea pe care ți-o port, dar și deoarece consider că ești singurul potrivit pentru acest loc-cheie. Sper din tot sufletul că vei accepta după ce discuți cu încântătoarea ta soție, care, că tot veni vorba, ar fi perfectă ca soție de ambasador. Te rog să îmi trimiți o telegramă cu acordul tău.”²⁷

Cox a refuzat: solicitările diferitelor sale afaceri, inclusiv câteva ziare, îl obligau să refuze.²⁸ Nu a făcut nici o referire la violența ce măcina Germania.

Roosevelt a lăsat această problemă deoparte pentru a se ocupa de criza economică ce se agrava, Marea Criză Economică, care, până în acea primăvară, făcuse ca o treime din forța de muncă nonagricolă a țării să își piardă locurile de muncă și care înjumătățise produsul intern brut; nu a revenit asupra problemei decât cel puțin după o lună, când i-a oferit postul lui Newton Baker, care fusese secretar de război în timpul lui Woodrow Wilson și care era acum partener la o firmă de avocatură din Cleveland.²⁹ Însă și Baker a refuzat. La fel cum a făcut-o și un alt treilea, Owen D. Young, un important om de afaceri. Roosevelt a încercat apoi cu Edward J. Flynn, o figură-cheie a Partidului Democrat și un important susținător. Flynn a discutat propunerea cu soția sa „și am căzut de acord că, din cauza vârstei micilor noștri copii, o astfel de numire ar fi imposibilă”.

La un moment dat, Roosevelt a făcut o glumă cu unul din membrii familiei Warburg, spunând: „Știi, Jimmy, Hitler ăla ar